

Hír-Tükör

Az „Építész” halálára

2006 decemberében súlyos, hosszan tartó betegség után elment az „Építész”. Zalaegerszegen ő volt AZ építész, az első komoly szakember a hatvanas években. Aki tervezéseivel jelentősen hozzájárult a város modern arculatának kialakításához. Az ő munkája az első fedett uszoda, az első tízzintes lakóépület (a Tulipán-ház), a ZALATERV székháza, s nem utolsó sorban a régi városi tanács, a mai polgármesteri hivatal. Gyakran panaszkodott a napi feladatok rutinszerű voltára, pedig azokat is igényesen oldotta meg. A szíve, belső hajalma a kis, meghitt építményekhez húzta, ahogy a vele készült (ma már elmondhatjuk, utolsó) interjúban mondta: „...engem a kis formák érdekeltek”. Vonzódott a népi építészet örökségéhez, az organikus építészet formavilágához. Ám ezt a tehetségét jórészt a magánépítkezések épületén élhette ki. Szerette a felújításokat, a romos épületek újjávarázsolását. Az ő tervei nyomán született újjá a vonyarcvashegyi Szent Mihály dombi ravatalozó, nyert új funkciót a vasvári felszabadulási emlékmű – mint kilátó. De volt egy terület, amelyen kiélhette művészi hajlamait, számos településünk közterén ő tervezte barátjának, Németh Jánosnak kerámia szobraihoz az építészeti keretet, a méltó piedesztált. Az utolsó években pedig néhány gyönyörű templomot. Marcaliban, Alsónemesapátiban, Kilimánon. De nemcsak építész volt, az építész társadalom megbecsült, elismert tagja, Zalaegerszeg főépítésze, hanem a zalai szellemi élet meghatározó alakja. Ezernyi szállal kötődött ahhoz a képzőművészeti-irodalmi baráti körhöz, amely a város szépítésén fáradozott. A fiatal Szerdahelyi Károly a hatvanas években verseivel komoly figyelmet keltett, a Zalai Hírlap kulturális mellékletében gyakran találkozhattak az olvasók műveivel. (Tervezgette, hogy kötetbe gyűjti őket... Ám ez elmaradt.) Ám egy másik terve megvalósult, rendkívül szép, igényes albumba sikerült összegezni pályájának legszebb terveit, alkotásait, amelyben néhány jellegetes költeménye is helyet kapott. Megtiszteltetés, hogy a Pannon Tükör Művészeti Könyvek sorozatában jelenhetett meg, 2005-ben. Ebben találtam egy verset, egy szomorú verset: *Temetésen*. Ebből néhány sor: „alak és arc nélkül állt,/ arcát/ felitta a dombon túli nap/ csak/ fénytelen, ovális kép maradt/ fehér háttér előtt...”. Alakja, az „Építész” alakja immár örökké ott áll gyönyörű építményeinek vakító, hófehér háttere előtt...

P. I.

